

Arrest

nr. 62 258 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, moslim van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Podujevë gelegen in de gelijknamige gemeente in Kosovo. In 1980 zou de familie van uw grootvader N. K. (...) verwickeld geraakt zijn in een grondconflict met de familie van R. R. (...) in het dorp Koliq, gelegen in de gemeente Prishtinë. Dit conflict zou zijn geëscaleerd en L. K. (...), een broer van uw grootvader, zou zijn vermoord door iemand van de familie R. (...) Hierop zou S. K. (...), een andere broer van uw grootvader, enkele dagen later op zijn beurt iemand van de familie R. (...) vermoord hebben. S. K. (...) zou voor deze moord gearresteerd zijn en zat hiervoor zes of zeven jaar in de gevangenis. Na deze moord zou uw familie getracht hebben om via de dorpsoudsten tot verzoening te komen. De familie R. (...) zou dit echter geweigerd hebben en zou kort nadien het dorp verlaten

hebben met onbekende bestemming. Omdat er twee mensen waren vermoord en opdat de familie R. (...) de verblijfplaats van uw familie niet zou kunnen achterhalen, zou uw familie enkele maanden na het vertrek van de R. (...)’s eveneens het dorp Koliq verlaten hebben. Uw hele familie zou daarop verhuisd zijn naar Podujevë. Sindsdien zou uw familie geen bericht meer gekregen hebben van de familie R. (...). Uw familie zou evenmin weten waar de R. (...)’s zich momenteel bevinden. Kort na de oorlog, in 2001 of 2002, zou in Prishtinë een kogel afgevuurd zijn op het appartement van uw oom I. K. (...). Aangezien hij met niemand een conflict had, vermoedde uw oom dat hij onder vuur was genomen door iemand van de familie R. (...). Na dit incident zou uw oom verhuisd zijn.

Toen in 1999 de oorlog uitbrak in Kosovo zou u met uw familie op een tractor vanuit Podujevë gevlucht zijn naar Koliq, waar jullie een aantal maanden zouden hebben verbleven. Vervolgens zouden jullie te voet naar Prishtinë zijn getrokken. Onderweg naar Prishtinë zou een Servische militie jullie met wagens tegemoet zijn gereden en zou u gezien hebben hoe leden van die militie vrouwen en kinderen vermoordden en mensen neerschoten die hun land aan het bewerken waren. Meteen na de oorlog zou u zowel overdag als ’s nachts waanvoorstellingen hebben gekregen over wat u toen gezien had. In 2000 zou uw vader ervoor gezorgd hebben dat u begeleiding kreeg voor uw problemen. U zou vanaf toen wekelijks naar een psycholoog in Podujevë zijn gegaan die u aanraadde om te sporten en om niet te veel na te denken over wat er gebeurd was. Omdat deze therapie weinig effectief bleek, zou hij u slaappillen en medicijnen tegen stress en trauma’s voorgeschreven hebben toen u ongeveer 15 of 16 jaar was. Vanaf dan zou u dagelijks medicijnen hebben genomen, maar ook deze bleken weinig soelaas te bieden tegen uw problemen. Toch bleef u wekelijks bij deze dokter op consultatie gaan. Uiteindelijk zou hij u aangeraden hebben om hulp te zoeken in het buitenland. De laatste raadpleging bij deze dokter vond plaats op 19 juli 2010.

Van 2004 tot 2008 was u lid van de Partia Demokratike e Kosovës (PDK), een politieke partij in Kosovo. U zou in Kosovo gebleven zijn tot 1 november 2010 waarna een smokkelaar u met een busje naar België zou gebracht hebben. U kwam in België aan op 4 november 2011 en vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart dd. 6 november 2008, uw origineel rijbewijs dd. 3 december 2009, een kopie van een medisch attest over uw vader dd. 7 april 2010, een kopie van een medisch attest over de behandeling van uw trauma dd. 19 juli 2010 en een kopie van uw lidkaart van de PDK. Van het medisch attest dd. 19 juli 2010 en van uw lidkaart van de PDK zou u ondertussen de originelen in uw bezit hebben.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, dat u Kosovo diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo onder andere te hebben verlaten om werk te vinden in België zodat u de hartoperatie van uw vader zou kunnen betalen (vragenlijst CGVS, p.2, nr. 3.5; gehoorverslag 1, p.10 en 13). De hartproblemen van uw vader en uw verlangen om werk te vinden ten einde zijn hartoperatie te betalen, houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voorts verklaarde u Kosovo te hebben verlaten omdat u vreest dat de familie R. (...) zich op u zal wreken voor de moord die S. K. (...), de broer van uw grootvader, rond 1980 heeft gepleegd. U legde echter dermate vage en bedenkelijke verklaringen af betreffende dit onderdeel van uw asielrelaas dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou uw familie in een bloedwraak verwickeld zijn met de familie R. (...) en leden van die familie uw oom I. K. (...) hebben beschoten, deels gebaseerd zijn op loutere verklaringen van uw vader en deels op veronderstellingen. U verklaarde dat uw leven in gevaar is omdat de familie R. (...) bij hun vertrek uit Koliq zou gezegd hebben dat ze uw familie nooit een besa, i.e. een toestemming om zich buiten het eigen huis vrijelijk te bewegen, zouden geven (gehoorverslag 1, p.14-15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat geen enkel lid van uw familie nog iemand van de familie R. (...) heeft gezien of iets van hen heeft gehoord sinds hun vertrek uit Koliq in 1980. U weet niet waar de familie R. (...) zich momenteel bevindt en kunt zelfs niet zeggen of de leden van die familie zich überhaupt nog in Kosovo bevinden (gehoorverslag 1, p.14, 15 en 19; gehoorverslag 2, p.5). Wat betreft het incident met uw oom I. K. (...) begin jaren 2000, blijkt dat u niet weet of uw oom had gezien wie de kogel op zijn appartement afvuurde, maar dat hij de familie R. (...) ervan verdacht omdat hij met niemand anders een conflict had. Van een concrete aanwijzing voor de betrokkenheid van de R. (...) familie bij dit incident is echter geen sprake. Hierbij moet ook nog worden vermeld dat het opmerkelijk is dat uw oom na dit incident geen klacht ging indienen bij de politie (gehoorverslag 1, p.16 en 19).

Daarnaast heeft u bijzonder veel moeite om de feiten die de kern vormen van dit probleem, in de tijd te situeren. Gevraagd naar het moment waarop het conflict tussen de familie R. (...) en de familie van uw grootvader zich in Koliq afspeelde, antwoordde u dat de feiten zich voordeden in het jaar 1987 of 1990 (gehoorverslag 1, p.14). Toen u even later werd gevraagd naar het moment waarop de familie R. (...) Koliq verliet, schatte u dat het ergens in de jaren '90 gebeurd was, omdat u nog maar net geboren was toen het gebeurde (gehoorverslag 1, p.18). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u na nieuw contact met uw vader had vernomen dat de familie R. (...) en uw familie Koliq al verlaten hadden in 1980, zijnde negen jaar voor uw geboorte op 23 december 1989 (gehoorverslag 2, p.6). Ook het moment waarop uw oom onder vuur werd genomen in zijn appartement in Prishtinë, kunt u niet nauwkeuriger dateren dan onmiddellijk na de oorlog, in 2001 of 2002 (gehoorverslag 1, p.15). Gezien het belang van deze gebeurtenissen zou minstens verwacht kunnen worden dat u persoonlijk in staat zou zijn om hen nauwkeuriger in de tijd te situeren.

Voorts verklaarde u volgens de wetten van de Kanun tot uw twintigste verjaardag niet bedreigd of geïsoleerd te worden door de bloedwraak, maar gaf u achteraf toe eigenlijk niet te weten wat er in de Kanun staat hieromtrent. Het is uw vader die u met tranen in de ogen zou gezegd hebben dat u slechts tot uw twintigste verjaardag veilig was voor de bloedwraak waarin uw familie verwickeld was (gehoorverslag 1, p.13-14; gehoorverslag 2, p.5). Desondanks dient vastgesteld te worden dat u na uw twintigste verjaardag nog meer dan 10 maanden heeft gewacht om Kosovo te verlaten. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordde u dat u gewacht heeft omdat u niet over de middelen beschikte om het land te verlaten (gehoorverslag 2, p.5), hetgeen enigszins opmerkelijk te noemen is gezien uw familie blijkens uw verklaringen reeds 20 jaar wist dat u gevaar liep. Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat ondanks de angst die u had om vermoord te worden in het kader van de door u aangehaalde bloedwraak, u ook na uw twintigste verjaardag op 23 december 2009 regelmatig uw woning verliet om op consultatie te gaan bij een psycholoog en dit tot 19 juli 2010, en u tot twee of drie maanden voor uw vertrek op 1 november 2010 bij vrienden langsging die u hielpen om werk te vinden in de bouw (gehoorverslag 1, p.12-13, gehoorverslag 2, p.9). Ook uw vader, die eveneens geïsoleerd werd in deze bloedwraak, verliet na zijn terugkeer uit Afghanistan in 2004 of 2005 overigens nog regelmatig het huis om boodschappen te doen in winkels op ongeveer 2 kilometer afstand van zijn woning (gehoorverslag 1, p.4). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat bloedwraak volgens de regels van de Kanun niet mag worden uitgevoerd binnen de woning, met als gevolg dat personen die geïsoleerd worden door bloedwraak in de praktijk veelal binnenshuis opgesloten leven (zie landeninformatie). Uw verklaringen ter zake getuigen dan ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende de moorden die u aanhaalt in het kader van de bloedwraak waarin uw familie verwickeld zou zijn, de veroordeling van de broer van uw grootvader wegens moord, noch de aanslag op uw oom.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk geïsoleerd te worden in het kader van een bloedwraak, of een andere vrees te koesteren ten aanzien van de R. (...) familie.

Voorts stelde u Kosovo te hebben verlaten omdat u getraumatiseerd zou zijn naar aanleiding van gruweldaden door een Servische milizie waarvan u getuige zou zijn geweest tijdens de oorlog in 1999 en waarvoor u reeds in Kosovo werd behandeld. Deze behandeling zou meteen na het einde van de oorlog opgestart zijn (gehoorverslag 2, p.8). Ter staving van uw psychische problemen legde u een medisch attest neer, afgeleverd op 19 juli 2010 door een neuropsychiater, dr. Shaban S. Jashari van het diagnostisch therapeutisch centrum 'Neuroni'. Hierin wordt verklaard dat u sinds 20 maart 2000 wordt opgevolgd door middel van medicatie en een wekelijkse individuele psychotherapie voor posttraumatische stress, depressie en zelfmoordneigingen. Deze behandeling heeft geduurd tot 11 juli 2010 (gehoorverslag 2, p.7). Van iemand die gedurende tien jaar medisch opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam, kan evenwel verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel medisch attest, afgeleverd enkele maanden voor zijn vertrek. Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat u, gevraagd naar de naam van deze dokter die u nota bene meer dan 10 jaar wekelijks heeft behandeld, enkel de voornaam kon opgeven en verklaarde dat u zijn achternaam was vergeten. Vervolgens zei u dat u vermoedde dat zijn achternaam Jashari was (gehoorverslag 2, p.8-9). Daarnaast bleek u zich van geen enkele van de u voorgeschreven medicatie, waarvan u sommige pillen nochtans sinds uw vijftiende of zestiende levensjaar dagelijks moest innemen, de naam te herinneren (gehoorverslag 2, p.9-10 en 12). Tenslotte is het ook opmerkelijk dat u verklaarde dat dr. Shabani u het advies had gegeven om medische hulp te zoeken in het buitenland, zonder u evenwel concrete instellingen of geneesheren aan te raden (gehoorverslag 2, p.11). Hij zou u hierbij gezegd hebben het door hem geschreven medisch attest voor te leggen in het buitenland (gehoorverslag 2, p.11), maar tijdens het gehoor op het CGVS bleek dat u dit document had

achtergelaten in Kosovo omdat u niet zeker wist waar u zou belanden. U verklaarde verder dat indien u het attest nodig zou hebben, u dan aan uw vader zou vragen om het op te sturen, wat uiteindelijk gebeurd is na het eerste gehoor op het CGVS, hetzij meer dan 3 maanden na uw aankomst in België (gehoorverslag 2, p.2 en p.13).

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medisch attest blijkt dat u voor uw psychische problemen op regelmatige basis werd geholpen in Kosovo. U moest wekelijks naar de psychiater, en kreeg er advies en medicijnen voorgeschreven (gehoorverslag 2, p.7). U heeft zich daardoor een tijdje beter gevoeld, maar na een maand zou u hervallen zijn in uw oude toestand (gehoorverslag 2, p.10). Nadat u uw arts vertelde dat de therapie en de medicijnen niet hielpen, raadde hij u aan om de week daarop terug te komen en af te wachten (gehoorverslag 2, p.10). U heeft nooit gezocht naar een andere behandeling noch naar een andere geneesheer die u zou kunnen helpen, omdat dr. Shabani de beste geneesheer zou geweest zijn in Podujevë. Tevens heeft u nooit inlichtingen ingewonnen over andere dokters of behandelingen buiten Podujevë (gehoorverslag 2, p.10). Er kan bijgevolg geenszins besloten worden dat u geen toegang had tot de medische voorzieningen in uw land. U kon immers gedurende tien jaar terecht bij een psycholoog. Toen u merkte dat de behandeling niet toereikend was, heeft u echter nooit gevraagd naar eventuele alternatieven om geholpen te worden, maar bent u steeds dezelfde medicijnen blijven nemen en op consultatie blijven gaan bij dezelfde psycholoog.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet onmiddellijk betwist worden. Uw lidkaart van de PDK bevestigt uw voormalige lidmaatschap van een politieke vereniging, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken. Het medische attest van uw vader heeft tot slot geen enkele relevantie voor uw asiëldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.1. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal hem ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij verzoeker door het nemen van deze beslissing regelrecht de dood instuurt, dan wel blootstelt aan mensonterende behandelingen. Verzoeker voert ten eerste aan dat er in zijn thuisland verschillende conflicten aan de gang zijn, waardoor reeds duizenden Kosovaarse Albanezen het leven hebben gelaten. Verzoeker verwijst hierbij naar twee cruciale gebeurtenissen, met name de Joegoslavische burgeroorlog van eind jaren negentig, waarbij tienduizenden Kosovaarse Albanezen stierven tijdens hun strijd tegen de Serviërs en de Kosovaarse onafhankelijkheidsverklaring na de oorlog, die Servië nog altijd niet heeft aanvaard. Verzoeker concludeert dat Kosovaarse Albanezen, zoals hemzelf, nog steeds dienen te vrezen voor hun leven en/of folteringen daar Servië Kosovo nog steeds beschouwd als deel uitmakend van zijn grondgebied. Om de vervolging van Kosovaarse Albanezen door Serviërs in de verf te zetten, verwijst verzoeker naar een recent nieuwsbericht over de ontdekking van massagraven in Kosovo.

Verzoeker voert ten tweede aan dat hij in Kosovo mogelijk het slachtoffer zou kunnen worden van bloedwraak. Verzoeker is van mening dat hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voldoende heeft aangetoond dat hij persoonlijk wordt gevisieerd door de familie R. Verzoeker meent in dit verband eveneens nuttig te kunnen verwijzen naar een website waarop het fenomeen van de bloedwraak uitvoerig wordt toegelicht.

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verweerder stelt in zijn beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend en evenmin aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus, nu aan de kern van verzoekers relaas, met name dat hij vreest voor bloedwraak en dat hij met ernstige psychologische problemen kampt die in zijn thuisland niet efficiënt kunnen worden behandeld, geen geloof kan worden gehecht. Verweerder stelt ten eerste vast dat de hartproblemen van de vader van verzoeker geen verband houden met de criteria van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming en deze aldus niet in acht kunnen worden genomen. Ten tweede stelt verweerder dat aan verzoekers vrees om te worden vermoord door een lid van de familie R. geen geloof kan worden gehecht, omdat verzoekers relaas op dit punt behept is met vaagheden en tegenstrijdigheden. Verwerende partij merkt bovendien op dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming te brengen valt met zijn voorgehouden vrees en dat hij evenmin een begin van bewijs kan aanbrengen om deze problemen te staven. Ten derde motiveert verwerende partij dat aan verzoekers ernstige psychische problemen evenmin geloof kan worden gehecht, aangezien hij ook hier zeer vage en bedenkelijke verklaringen aflegt, en dat, indien al geloof moet worden gehecht aan deze voorgehouden problemen, er kan worden besloten dat verzoeker alleszins wel toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land, daar hij gedurende tien jaar bij een psycholoog terecht kon, wiens diensten verzoeker nooit in twijfel heeft getrokken.

De Raad merkt op dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot een summiere herhaling van een deel van zijn eerder uiteengezette asielmotieven, met name dat hij vreest voor bloedwraak. Echter, het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met voormelde loutere herhaling van een deel van de door hem voorgehouden problemen in gebreke blijft.

Het feit dat verzoeker hier verwijst naar een website waar een ganse theoretische uiteenzetting wordt gegeven over de bloedwraak doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien deze informatie niet van die aard is om de motivering van verwerende partij, die stelt dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht, op dit punt enigszins te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* tracht te weerleggen. Zijn verweer is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. De hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, worden door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden aanvaard.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in dit verband naar de – in 2.2.2.1. uiteengezette – conflicten in zijn thuisland, waardoor Kosovaarse Albanezen zouden moeten vrezen voor hun leven en/of foltering. De Raad merkt op dat verzoeker louter verwijst naar de conflicten die zich in het verleden in zijn thuisland hebben voorgedaan en niet door middel van concrete en objectieve informatie aantoont dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert in de zin van

voormeld artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar een internetartikel d.d. 8 juli 2010 over de ontdekking van een massagraf in Kosovo waarin mogelijk meer dan 250 etnische Albanezen begraven liggen die tijdens de Kosovo-oorlog werden vermoord, heeft geen uitstaans met de actuele politieke situatie in Kosovo.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT